

KURIKAEELAD
JA AARDED

Nõbude Karlssonite sarjas on ilmunud:

Kummitused ja spioonid (2014)

Metslased ja vombatid (2015)

Viikingid ja vampiirid (2015)

Koletised ja pimedus (2016)

Peletispaat ja Must Daam (2016)

Isad ja piraadid (2017)

Originaali tiitel:

Kusinerna Karlsson.

Skurkar och skatter

Alfabeta 2016

Toimetanud Katrin Naber

Kaane kujundus: Frida Axiö

Kaane illustatsioonid: Gunilla Hagström

Copyright text © 2016 Katarina Mazetti

Tõlge eesti keelde © Allar Sooneste ja Tänapäev, 2018

ISBN 978-9949-85-456-1

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

Katarina Mazetti

NÕOD KARLSSONID

KURIKAEELAD
JA AARDED

Rootsi keelest tõlkinud Allar Sooneste

NÕBUDE KARLSSONITE SUGUPUU

Vanaisa ja vanaema Karlsson

Neli tütar:

Ulla, uurija, abielus Allaniga,
neil on kaks last – tütreid **Julia** ja **Daniella**,
hüüdnimega Kimmu

Molly, näitleja, **George**'i ema

Ellen, kokk, Claude Bouclé elukaaslane, **Alexi** ema

Frida, kunstnik

1. peatükk

Uurimus, lendavad pihvid ja kentsakad lõhnad

„Püha müristus, Kimmu, mida sa teed?“ imestas Julia.

Ta oli libisenud iirisepaberil, mis vedeles õdede ühise toa ukstelävel. Julia noorema õe nimi oli Daniella, kuid teda kutsuti Kimmuks. Julia astus paar kiiret sammu kõrvale, prantsatas oma voodisse ja jäi vahtima. „Kas kavatsed kioski avada?“ küsis ta.

Kimmu istus värvikirevate paberite, karpide ja kotikeste hunniku keskel põrandal. Tema kõrval oli lahtritega kast, mille ta oli saanud isalt, kui too oma töötuba koristas.

„Hmmm ... see peab minema lahtrisse „Šokolaad, pähkli-maitse,“ lausus tüdruk tähtsal ilmel ja silus hoolikalt šokolaadikoogi ümbrispaberit. Ta kibutas laupa ja vaatas Juliale otsa. „Ma uurin,“ seletas ta.

„Uurid? Mida sa uurid? Maiustusi?“

Kimmu pööritas silmi.

„Miks ka mitte? Meie bioloogiaõps käib järjepanu peale, et me lilli koguksime ja nende nimesid õpiksime. Sinu

armas nõbu George kogub ju linde – käib kiikriga ringi, jälitab neid ja kirjutab siis kõik üles, mida näeb! Ja kas tead, üks jube vastik poiss minu koolist kogub liblikaid – ta ajab neid nõelte otsa ja hoiab klaaskarpides. Ta ütleb, et tahab saada uurijaks. Aga mina ütlen, et ta on mõrtsukas! Miks siis mitte koguda maiustuste ümbrispabereid ja neid uurida? Neid ei ole vähemasti tarvis tappa!“

„Aga sa oled ju kogunud terve hunniku kaalukommide kotte! Ja need kõik näevad ühtmoodi välja! Mis mõte sellel on?“

„Haa! Liblikad on samuti üpris üksteise sarnased!“ märkis Kimmu. „Ja lilled! Kas *sina* suudad üht kellukat teisest eristada?“

„Nojah, aga mispärast kogud sa ainult ümbrispabereid? Miks ei võiks sa hoopis maiustusi endid koguda?“ päris Julia.

Kimmu punastas.

„Ma kavatsesingi algul seda teha,“ pomises ta. „Aga maiustused said otsa või umbes nii ...“

Julia naeris. „Mis uurija sa küll oled!“

„Ma ei ole vähemasti mõrtsukas!“ pahandas Kimmu. „Sina hoia parem oma moka maas! Meie ei tunne sellest rõõmu!“

„Mida sa öelda tahad? Kes need meie on? Sina ja su kirbud?“ ei taibanud Julia.

„Meie – see olen mina. Keegi Inglise kuninganna rääkis nii, kui talle miski ei meeldinud. „Meie ei tunne sellest rõõmu,“ ütles ta. Mulle tundub, et see kõlab üpris suursuguselt. *Meile* tundub, see tähendab!“ Kimmu võttis maiustustekarbi ja silmitses seda hoolikalt. „Hmmm ... paistab, et selles karbis on kunagi olnud soolased karukommid. Selle Me paneme lahtrisse „Soolased ja hapud“.“

Julia tõusis ja astus akna juurde. Ta avas selle ja pööras näo soojale varasuvisele päikesele vastu. Siis kuulis ta selja taga üürgamist.

„Eeeeeeeiiii!“

Julia pöördus ümber.

Soe suvine tuulepuhang oli aknast sisse pääsenud ning Kimmu maiustustepaberite hunnikuid sasima asunud.

Nende pere puna-halli-mustakirju kass, keda kutsuti Kassiniruks, hüppas reipalt Kimmu voodilt alla ning asus siia-sinna kareldes kommipabereid püüdma. Ta sai kätte koheva kokkukortsutatud siidpaberi, lõi oma väikesed teravad hambad nutsakusse ja raputas seda.

„Stopp!“ pasundas Kimmu. „See pole rott, kelle sa tapma pead! See on minu kolleksiooni väärtuslik eksemplar. Minu kõige uhkem jõulupuukaramell ... Ei tohiiii!“

Ent oli juba liiga hilja. Kassiniru oli siidpaberi tükikesteks rebinud ja kogu vaibale laiali puistanud.

Kimmu näitas talle keelt. Siis ajas ta selja sirgu.

„Nurjatu kass!“ sõnas ta majesteetlikult. „Meie EI TUNNE sellest rõõmu!“

Julia heitis uuesti oma voodisse ja haigutas.

„Rahu, Kimmu,“ manitses ta. „Viska oma kommipaberid kuhugi ära, sa ei kavatse neid ometi Pütisaarele kaasa võtta? Me sõidame homme ju tädi Fridale külla, kas oled unustanud?“

Kimmu naeratas.

„Jah, muidugi,“ rõõmustas ta. „Pütisaarel on palju, mida koguda. Lilled, ilusad teokarbid, linnud, nõod ... ja seiklused! See rõõmustab Meid juba pisut!“

*

George pörnitses pihvi oma taldrikul. Tema ema Molly oli seda äsja nende kõrghoones asuva korteri rõdul väikeses lauagrillis grillinud. Kuid ema polnud küpsetanud pihvi eriti kaua ja see oli ikka veel peaaegu toores, taldrikule nõrgus punane lihamahl.

„Aga ... kuule, ema, see VERITSEB ju veel praegugi,“ ohkas poiss õnnetult. „Ma ei usu, et suudan seda süüa ...“ George ei tahtnud ema kurvastada, sest too oli ostnud väga kallist liha, et pidada väike lahkumispidu. Järgmisel päeval oli algamas ema teatriturnee ja George pidi sõitma oma nõbude juurde Pütisaarele.